

ANGIE THOMAS

CAMÍ A LA GLÒRIA

De l'autora de
THUG. L'odi que dónes

A. C. THOMAS

CAMÍ A LA GLÒRIA

Fanbooks

Títol original: *On the Come Up*

© 2019, Angela Thomas

© de la traducció: 2019, Scheherezade Surià

Revisió d'Anna Puente

© d'aquesta edició: Edicions 62, S.A., 2019

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: octubre del 2019

ISBN: 978-84-17515-55-3

Dipòsit legal: B. 17.133-2019

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de **paper ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro

Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

POTSER CLAVO UNA PALLISSA a algú, aquesta nit.

Podria ser algú que conec. Podria ser algú que no conec. Podria ser algú que mai hagi participat en cap batalla. Podria ser algú que hi tingui la mà trencada. Tant se val que escupi paraules matadores o que tingui un *flow* envejable. Li hauré de clavar una pallissa.

Però primer he d'agafar la trucada. I per agafar-la, he de sortir de la classe de la senyora Murray.

Les preguntes tipus test m'ocupen gairebé tota la pantalla del portàtil, a excepció del rellotge. El rellotge ho és tot. Marca que falten deu minuts per a dos quarts de cinc, i segons la tieta Pooh, que coneix algú que coneix algú, el DJ Hype truca entre dos quarts de cinc i dos quarts de sis. Si no soc a temps d'agafar la trucada, juro que...

Poca broma, que la senyora Murray té el meu mòbil, i amb la senyora Murray no s'hi pot jugar.

Només li veig la part de dalt de les rastes primíssimes. Tota la resta queda oculta darrere el seu llibre de Nikki Giovanni. De tant en tant, fa un «mmm» mentre llegeix, igual que la iaia mentre escolta el sermó a l'església. La poesia és la religió de la senyora Murray.

Fa gairebé una hora que tothom ha marxat de l'Escola d'Arts Midtown, llevat de nosaltres, els estudiants a qui els

pares o tutors han inscrit als cursos de preparació de l'examen d'accés a la universitat de l'ACT. Ningú et garanteix un trenta-sis, però la Jay em va dir que val més que m'hi acosti al màxim perquè «paga una morterada» per aquesta classe. Així doncs, cada dimarts i dijous a la tarda, m'arrossego fins a l'aula i entrego el mòbil a la senyora Murray.

Normalment, ja m'està bé passar una hora sense saber què ha piulat el president. O sense rebre cap missatge d'en Sonny o en Malik (de vegades, sobre la merda que ha piulat el president). Però avui voldria anar de dret cap a la taula, agafar el meu mòbil d'entre tota la pila i arrencar a córrer.

—Eo, Brianna! —xiuxiueja algú. Tinc en Malik al darrere. Un seient més enllà, en Sonny gesticula: «Encara res?».

Inclino el cap i alço la cella com dient: «I com vols que ho sàpiga, si no tinc el mòbil?». Sí, seria massa optimista esperar que captés tot el missatge, però en Sonny, en Malik i jo hem anat junts des que érem al ventre de les nostres mares. Eren molt amigues i totes tres es van quedar embarassades alhora. Ens diuen la «Gens Santa Trinitat» perquè sempre que estaven juntes nosaltres no paràvem de clavar puntades de peu. Comunicació no verbal, potser? Què m'heu d'explicar.

En Sonny arronsa les espatlles amb una barreja de «jo què sé, només preguntava» i «collons, quina mala llet».

Entretanco els ulls i clavo la mirada a la seva figura de hòbit descolorit (té els cabells rinxolats i les orelles grans). «No tinc mala llet. Has fet una pregunta estúpida».

Em giro. Els ulls de la senyora Murray ens miren per damunt del llibre, carregats de comunicació no verbal. «A la meva classe no es parla».

Tècnicament no estem parlant, però com se suposa que he de protestar? De manera verbal o no verbal?

4.27.

Tres minuts i tindrè el mòbil a la mà.

4.28.

Dos minuts.

4.29.

Un.

La senyora Murray tanca el llibre.

—Ja és l'hora. Lliureu els tests de pràctica tal com estan.

Merda. El test.

Per a mi, «tal com estan» vol dir «sense cap pregunta contestada». Per sort, és de resposta múltiple. Com que hi ha quatre possibles respostes per pregunta, tinc un vint-i-cinc per cent de possibilitats d'encertar la correcta. Marco les respostes mentre tota la resta recullen el mòbil.

Tothom menys en Malik, que se'm planta al davant com una torre i s'enfunda la caçadora texana damunt la dessuadora amb caputxa. En dos anys ha passat de ser més baixet que jo a haver-se d'ajupir per fer-me una abraçada. I els cabells de punta a l'estil *hightopfade* encara el fan semblar més alt.

—Ostres, Bri —diu en Malik—. No has fet res...?

—Xxxt! —Entrego les respostes i em penjo la motxilla a l'espalla—. Sí que he fet el test.

—Mentre treguis un aprovat, Breezy...

—Un aprovat en un test de pràctica no és un aprovat real.

Em poso la gorra i m'abaixo la visera perquè no se'm vegin les arrels. Estan una mica desfetes ara mateix, i així continuaran fins que la Jay no em treni els cabells.

En Sonny m'avança de camí a la taula de la senyora Murray i es llança damunt del meu mòbil com si la vida depengués d'això, però la senyora Murray l' enxampa primer.

—Molt bé, Jackson. —La senyora Murray fa servir el seu nom real, que resulta que també és el meu cognom. La mare d'en Sonny l'hi va posar en honor als meus avis, els seus padrins—. He de parlar amb la Brianna un segon.

En Sonny i en Malik em miren. «Què cony has fet?».

Segurament tinc els ulls tan oberts com ells dos. «Que faig cara de saber-ho?».

La senyora Murray assenyala la porta amb la barbeta.

—Tu i en Malik podeu marxar. Només serà un moment.

En Sonny es tomba cap a mi. «L'has cagat».

Segurament. No em mal interpreteu. La senyora Murray és un encant, però no se la pot vacillar. Una vegada em vaig inventar de dalt a baix un treball sobre l'ús dels somnis en els poemes de Langston Hughes i em va clavar una esbroncada que hauria preferit que em renyés la Jay. I ja és dir.

—Què et passa, Brianna? —em pregunta.

La miro, miro el mòbil i la torno a mirar.

—Què vol dir?

—Has estat molt distreta avui —va dir—. Ni tan sols has fet el test de pràctica.

—Sí que l'he fet! —Més o menys. Una mica. D'aquella manera. No gaire. Bé, no.

—Noia, no has marcat cap resposta fins a l'últim minut. De debò... Ja fa temps que no et centres. Creu-me, quan tingués les notes la setmana vinent veuràs el resultat. Els notables no es converteixen en suficients i suspensos perquè sí.

Merda.

—Suspensos?

—T'he puntuat pel que has après. Què passa, doncs? No es pot dir que últimament hagis faltat a classe, tampoc.

«Últimament». Fa just un mes de la darrera expulsió i no he visitat el despatx de la directora en dues setmanes. És un nou rècord.

—Va tot bé, a casa? —pregunta la senyora Murray.

—Parla com la senyoreta Collins. —És la jove orientadora rossa, que és maca però s'hi esforça massa. Cada cop que m'envien a veure-la, em fa preguntes que semblen tretes directament d'un manual de *Com parlar amb criatures negres problemàtiques que visiten sovint el teu despatx*.

Com va la vida a casa? (No n'ha de fotre res.)

Has presenciat algun esdeveniment traumàtic darrerament, com ara un tiroteig? (Que visqui al gueto no vol dir que hagi d'esquivar bales cada dia.)

T'està costant assumir l'assassinat del teu pare? (Fa dotze

anys d'allò. Amb prou feines recordo com era el meu pare o què va passar.)

T'està costant assumir la drogoaddicció de la teva mare? (Fa vuit anys que està neta. Ara només està enganxada a les sèries de la tele.)

Com va, col·lega? (D'acord, això no ha dit mai, però donem-li temps.)

La senyora Murray somriu.

—Només vull saber què et passa. Què t'ha tingut tan distreta avui per malgastar el meu temps i els diners de la teva mare? Li costen molt de guanyar.

Sospiro. No em donarà el mòbil fins que no parli. D'acord. Parlaré.

—Espero que el DJ Hype em digui que puc rapejar al Ring aquest vespre.

—Al Ring?

—Sí. Al Boxing Ring d'en Jimmy. Organitza batalles d'improvisació cada dijous. M'hi he presentat per tenir l'oportunitat de participar-hi aquest vespre.

—Sí, ja sé què és el Ring. Només em sorprèn que tu hi vagis.

La manera com diu el «tu» m'encongeix l'estómac, com si fos d'allò més normal que qualsevol altre anés al Ring, excepte jo.

—Per què se sorprèn?

Alça les mans.

—Per res. Sé que tens talent. He llegit les teves rimes. Però és que no sabia que volguessis ser rapera.

—Hi ha molta gent que no ho sap.

I aquest és el problema. Rapejo des que tinc deu anys, però mai m'hi he posat en públic. Vull dir que sí, que en Sonny i en Malik ho saben, i la meua família també. Però siguem realistes: que la teva mare et digui que ets bona rapera és com si et digués que estàs encantadora quan vas feta un desastre. Els compliments d'aquesta mena són part de les responsabilitats maternes que va adquirir quan em va expulsar de l'úter.

Potser soc bona, no ho sé. He estat esperant la meva gran oportunitat.

Aquest vespre podria ser el moment perfecte, i el Ring és el lloc perfecte. És un dels locals més sagrats de Garden Heights, després de l'església de Christ Temple. Un no es pot fer dir raper fins que no ha participat en una batalla al Ring.

Per això he de guanyar. Si guanyo aquesta nit, em faré un lloc al cartell i, si em faig un lloc al cartell, podré participar en més batalles i, si participo en més batalles, em faré un nom. Qui sap què podria passar aleshores?

L'expressió de la senyora Murray es relaxa.

—Seguint les passes del teu pare, eh?

És estrany. Cada cop que algú l'esmenta, és com si em confirmessin que no es tracta d'un ésser imaginari que només recordo a trossos. I quan li diuen «pare» i no «Lawless», el seu àlies de llegenda del rap alternatiu, és com si em recordessin que soc part d'ell i ell part de mi.

—Suposo. Fa temps que em preparo per al Ring. Vull dir que preparar-se per a una batalla és dur, però una victòria podria impulsar la meva carrera, sap?

—Et vull deixar una cosa ben clara —comença, redreçant-se a la cadira.

Tot d'alarmes imaginàries s'encenen dins el meu cap: «Compte: la professora està a punt de sermonejar-te, quina mandra».

—T'has centrat tant en això del rap que les teves notes han baixat dràsticament aquest semestre. Has oblidat que aquestes notes són vitals perquè t'admetin a les universitats. Has oblidat que em vas dir que volies anar a Markham o a Howard.

—Senyora Murray...

—No, pensa-hi un segon. La universitat és el teu objectiu, no?

—Suposo que sí.

—Suposes?

Arronso les espatlles.

—La universitat no és per a tothom, sap?

—Potser no, però i l'educació superior? És importantíssima. Ara tens un suspens, però el suspens es convertirà en un molt deficient si continues així. Ja vaig tenir una conversa similar amb el teu germà.

Provo de no posar els ulls en blanc. No tinc res contra en Trey ni contra la senyora Murray, però quan tens un germà gran que va destacar abans que tu i no assoleixes, com a mínim, la seva grandesa, tothom hi té alguna cosa a dir.

Jo no he estat capaç d'igualar en Trey a Midtown. Aquí encara tenen exposats els programes i els retalls de diari de quan va protagonitzar *A Raisin in the Sun*. Em sorprèn que no hagin canviat el nom de Midtown per «Escola d'Arts Trey Jackson, perquè ens encanta llepar-li el cul».

En fi.

—En un moment donat va passar de treure excel·lents a treure aprovats —diu la senyora Murray—, però ho va solucionar. I mira'l ara. Graduat per Markham amb matrícula d'honor.

I també va tornar a casa a l'estiu. I com que no era capaç de trobar una feina decent, des de fa unes tres setmanes es dedica a fer pizzes pel salari mínim. No és gaire inspirador.

No és que li estigui traient mèrit. Gens ni mica. És increïble que es gradués. Ningú de la família de la mare té un títol universitari, i a la iaia, la mare del pare, li encanta dir a tothom que el seu net va ser «*magnum cum laude*». (Que no es diu així, però si ho voleu fer entendre a la iaia, bona sort.)

Però no és això el que vol sentir la senyora Murray.

—Milloraré les notes, l'hi prometo —li dic—. Només vull participar en aquesta batalla i veure què passa.

La dona assenteix.

—Ho entenc. I estic segura que la teva mare també.

Em dona el telèfon.

Meeeeeeerda.

Enfilo cap al vestíbul. En Sonny i en Malik estan repenjats

als armariets. En Sonny escriu missatges. En Malik joguineja amb la càmera. Sempre està en mode director de cinema. Unes passes més enllà, els guàrdies de seguretat de l'institut, en Long i en Tate, no els treuen la vista del damunt. Aquests dos sempre en porten alguna de cap. Ningú ho reconeix, però si ets negre o morè, tens moltes més probabilitats d'acabar al seu punt de mira, i això que en Long és negre.

En Malik aixeca la vista del telèfon.

—Estàs bé, Bri?

—Foteu el camp d'una vegada —crida en Long—. No us quedeu per aquí fent el gandul.

—Coi, no podem parlar un segon? —pregunto.

—Ja l'has sentit —afegeix en Tate, assenyalant les portes amb el polze. És ros, amb els cabells embullats—. Fora.

Obro la boca, però en Sonny diu:

—Marxem, Bri.

D'acord. Segueixo en Sonny i en Malik cap a la sortida i dono una ullada al mòbil.

Són les 16.45 i en Hype encara no m'ha trucat.

Després d'un viatge en bus i una caminada fins a casa, res.

Arribo a casa exactament a les 17.09.

El Jeep Cherokee de la Jay és al caminet d'entrada. La música gospel ressona dins la casa. És una d'aquelles cançons optimistes que obre pas al moment de les alabances, quan la iaia comença a donar voltes per tot el temple sense parar de cridar. Fot una vergonya aliena increïble.

De tota manera, la Jay només posa aquesta mena de cançons els dissabtes, que és dia de neteja, perquè en Trey i jo ens despertem i l'ajudem. És difícil cagar-se en tot quan algú canta sobre Jesús, o sigui que m'acabo llevant i em poso a netejar sense dir ni piu.

Em pregunto per què deu haver triat aquesta música, ara.

Tan bon punt poso el peu a casa, em sorprèn el fred. No

en fa tant com al carrer, de manera que em trec la jaqueta, però la dessuadora es quedarà on és. Ens van tallar el gas la setmana passada i, sense gas, no tenim calefacció. La Jay posa un radiador elèctric al vestíbul, però només serveix per treure una mica de fredor de l'ambient. Si ens volem dutxar, hem d'escalfar cassoles d'aigua al fogó elèctric, i dormim amb mantes de més damunt del llit. A ella i a en Trey se'ls van acumular algunes factures i van haver de demanar un ajornament a la companyia del gas. I un altre. I un altre. Al final, la companyia es va cansar d'esperar els diners i es va limitar a tallar el subministrament.

Coses que passen.

—Ja soc aquí —crido des de la sala d'estar.

Estic a punt de deixar caure la motxilla i la jaqueta al sofà, però la Jay m'etziba des d'algun racó de la casa:

—Penja la jaqueta i deixa la motxilla a la teva habitació!

Ostres, com ho fa? Obeeixo i segueixo la música fins a la cuina.

La Jay treu dos plats d'un armari: un per a mi i l'altre per a ella. En Trey encara trigarà. La Jay encara porta el conjunt de «Jay d'Església», el de la feina de secretària de la parròquia: cua de cavall, faldilla fins als genolls i brusa de màniga llarga que li tapa tots els tatuatges i les cicatrius de l'addicció. És dijous, i això vol dir que té classe nocturna, perquè es vol treure el graduat social. Es vol assegurar que l'altra gent rebi el suport que ella no va tenir quan estava ficada en les drogues. Fa uns mesos que estudia a mitja jornada i va a classe uns quants vespres per setmana. Normalment, només té temps per menjar o canviar-se; per a les dues coses no. Suposo que avui ha escollit menjar.

—Ei, Coseta —diu tota melosa, com si no m'acabés de renyar. Típic—. Com t'ha anat el dia?

Són les 17.13. Sec a taula.

—Encara no m'ha trucat.

La Jay em posa un plat al davant i deixa l'altre al costat.

—Qui?

—El DJ Hype. M'he presentat per tenir un lloc al Ring, records?

—Ah, això...

«Això», com si no fos gran cosa. La Jay sap que m'agrada rapejar, però em sembla que no s'adona que el que vull jo és rapejar. Em contesta com si li parlés de l'últim videojoc amb què estic jugant.

—Dona-li temps —diu—. Com ha anat el preparatori? Avui tenies un test de pràctica, oi?

—Sí.

Això és l'única cosa que li interessa ara mateix, el puto test.

—I doncs? —pregunta, com si esperés alguna cosa més—. Com t'ha anat?

—Bé, suposo.

—Era difícil? Fàcil? T'ha costat alguna part en especial? Ja comencem amb l'interrogatori.

—Només és un test de pràctica.

—Ens donarà una idea de com t'anirà el de debò —diu la Jay—. Bri, això és seriós.

—Ja ho sé. —M'ho ha dit un milió de vegades.

La Jay serveix pollastre als plats. De la cadena Popeyes. Som a dia quinze. Acaba de cobrar i menjarem bé. Tot i que la Jay sempre remuga que el Popeyes no és tan bo aquí com a Nova Orleans. Ella i la tieta Pooh van néixer allà. De tant en tant, encara se li nota l'accent. Quan diu «preciosa» és com si una mola passés per damunt la paraula i l'esmicolés en més síl·labes de les que calen.

—Si volem que entris en un bon centre, t'ho has de prendre més seriosament —insisteix.

Si «volem»? Més aviat si «ella» vol.

Que no és que jo no vulgui anar a la universitat. Sincerament, no ho sé. El que vull per damunt de tot és que això del rap em surti bé. Si m'hi dedico, serà millor que qualsevol altra feina que pugui aconseguir amb un títol universitari.

Agafó el mòbil. Les 17.20. Cap trucada.

La Jay serra les dents i xucla l'aire sonorament.

—Ui, ui.

—Què?

—Ja veig on tens el cap. Segurament no t'has pogut concentrar en el test perquè pensaves en el rotllo del Ring.

Sí.

—No.

—Mmm... A quina hora se suposa que t'havia de trucar en Hype, Bri?

—La tieta Pooh em va dir que entre dos quarts de cinc i dos quarts de sis.

—La Pooh? No et pots prendre al peu de la lletra res del que diu. Parlem de la mateixa tieta Pooh que assegurava que algú de Garden va capturar un extraterrestre i el tenia amagat al soterrani.

Cert.

—Si ha de trucar entre dos quarts de cinc i dos quarts de sis encara hi ha temps —diu.

—Ja ho sé, és que estic...

—Impacient. Com ton pare.

Ho diu sempre: que soc tossuda com mon pare, replicaire com mon pare i temerària com mon pare. Com si ella no fos totes aquestes coses i més. Diu que en Trey i jo ens assemblem al pare. El mateix somriure, sense la dent d'or. Els mateixos clotets a les galtes, la mateixa pell clara que fa que la gent ens digui «mulats» i «morenets». Els mateixos ulls grans i foscos. No tinc els pòmuls alts ni els ulls de la Jay, que són una mica més clars. Només aconsegueixo el seu to de pell quan em passo el dia al sol a ple estiu. De vegades l'enxampo mirant-me, com si busqués alguna cosa seva en mi. O com si veiés el pare i no pogués apartar la vista.

Més o menys com em mira ara.

—Què passa? —pregunto.

Somriu, però amb poca esma.

—No res. Tingues paciència, Bri. Si et truca, hi vas, fas la batalleta...

La «batalleta»?

—...i tornes cap a casa. No et quedis rondant per allà mentre la Pooh remena el cul.

La tieta Pooh m'ha estat portant al Ring des de fa setmanes perquè apami l'ambient. Abans ja havia vist una pila de vídeos de YouTube, però ser allà té alguna cosa d'especial. A la Jay ja li estava bé que hi anés, perquè el pare participava en les batalles i el senyor Jimmy no en deixa passar ni una, però no li agradava gens que m'hi acompanyés la tieta Pooh. Definitivament, no li feia cap gràcia que la tieta Pooh s'autoproclamés la meva mànager. Segons ella: «Aquella boja no és cap mànager!».

—Com pots parlar així de la teva germana? —li pregunto. Serveix unes cullerades d'arròs cajun als plats.

—Sé molt bé què vol. I tu saps molt bé què vol.

—Sí, però no permetrà que em passi res...

Pausa.

La Jay afegeix ocre fregida als plats. En acabat, panotxes. Remata el plat amb galetes salades toves i esponjoses. De les galetes salades del Popeyes se'n pot dir moltes coses, però no pas que siguin toves i esponjoses.

Ens trobem davant d'un Popkenchurch.

«Popkenchurch» vol dir que has comprat el pollastre fregit i l'arròs cajun al Popeyes, els panets al Kentucky Fried Chicken i l'ocra fregida i les panotxes al Church's. En Trey en diu «pre-parada cardíaca».

El Popkenchurch és problemàtic, i no pel drama digestiu que pot provocar, sinó perquè la Jay només el serveix quan ha passat alguna cosa dolenta. Quan va donar la notícia que la seva tia Norma tenia un càncer terminal, ara fa un parell d'anys, va comprar Popkenchurch. Quan es va adonar que no em podia comprar un portàtil nou per Nadal, Popkenchurch. Quan la iaia va decidir que no es mudava d'estat per ajudar la seva germana mentre es recuperava de l'íctus, Popkenchurch.

Mai havia vist ningú atacar una cuixa de pollastre amb tanta agressivitat com ho va fer ella aquell dia.

Res de bo.

—Què passa?

—Bri, no hi ha motius per preocupar-se...

Em vibra el mòbil damunt la taula i totes dues fem un bot.

La pantalla s'il·lumina amb un número que no reconec.

Són dos quarts de sis.

La Jay somriu.

—Aquí tens la teva trucada.

Les mans em tremolen com una fulla, però toco la pantalla i em poso el telèfon a l'orella. Em forço a dir:

—Hola?

—Ets la Bri? —pregunta una veu familiar.

Se m'asseca la gola de cop.

—Sí. Soc jo... La mateixa... Jo. —Puntada de peu a la gramàtica.

—Què tal? Soc el DJ Hype! Estàs preparada, guapa?

És el pitjor moment per perdre la parla. M'escuro la gola.

—Preparada per a què?

—Estàs preparada per petar-ho? Et felicito, tens un lloc al Ring aquesta nit!